

zákonu není přípustným prozatímní opatření zabavením dědického práva v celku, neb určitým zlomkem (podílem).

Čís. 3582.

Bankovnímu úřadu ministerstva financí nepřísluší u provozování obchodů dle §u 31 nařízení ze dne 12. května 1919, čís. 246 sb. z. a n. oprávnění, uvedené v čl. III. uv. zák. k ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 153/24.)

Návrhu bankovního úřadu ministerstva financí, by povolen byl záznam zástavního práva pro jeho pohledávky proti odpůrci s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d návrh zamítl. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Navrhovatelka odůvodnila po právní stránce návrh na záznam zástavního práva předpisy čl. III. uvoz. zákona k ex. ř. a dvorských dekretů z roku 1786 a 1806, ponechanými v platnosti tímto čl. III. Rekursní soud posoudil věc správně po právní stránce, uznáv, že pohledávky Bankovního úřadu ministerstva financí, vykázané předloženými dluhopisy, nejsou pohledávkami, uvedenými v čl. III., a že nelze na ně vztahovati ani předpis §u 38 c) knih. zák. Skutečnost ta vyplývá z nařízení vlády ze dne 12. května 1919, čís. 246 sb. z. a n., jež shoduje se v podstatě se zákonnými předpisy upravujícími právní poměry banky rakousko-uherské, i s výňatky stanov obou těchto ústavů, otištěnými na poslední stránce předložených dluhopisů. Bankovní úřad ministerstva financí, ať již jako původní věřitel, ať jako právní nástupce rakousko-uherské banky v území Čsl. republiky (§ 37 nař.), je podle §u 31 čís. 2 nař. oprávněn provozovati obchody tím způsobem, že půjčuje na ruční zástavy (§ 33). V této své funkci není úřadem státním, nýbrž má povahu veřejného, úvěrní obchody provozujícího ústavu (§ 2 nař.). K provozu uvedených obchodů přiznána mu byla zvláštní oprávnění, patrná z §§ 6, 7, 33 nař., nikoli však oprávnění uvedené v čl. III. uvoz. zák. k ex. ř. Pokud Bankovní úřad ministerstva financí provozuje řečené obchody §u 31 nař., nejde o působnost státního úřadu, pohledávky z obchodů těch nelze klásti na roveň daním a jiným veřejným dávkám a nelze na ně použiti zvláštních zákonných ustanovení, jež byla čl. III. ponechána v platnosti. Byla proto žádost za záznam zástavního práva ve smyslu těchto předpisů právem zamítnuta.

Čís. 3583.

Po bezvýslednosti exekuce zajišťovací není přípustno domáhati se vyjevovací přísahy podle druhého odstavce §u 47 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 154/24.)

Exekuce zabavením, úschovou a prodejem věcí movitých, povolená vymáhajícím věřiteli ku zajištění jeho pohledávky, zůstala bezvýslednou. Návrhu vymáhajícího věřitele, by dlužník učinil přísežné seznání dle Šu 47, odstavec druhý, ex. ř., soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dle Šu 47 odstavec druhý ex. ř. může vymáhající věřitel požadovati na povinném, by soudu předložil seznam svého majetku a vykonal vyjevovací přísahu, když jeho exekuce pro peněžitou pohledávku byla bezvýslednou. Zákon sice výslovně neuvádí, že vyjevovací přísahy lze použiti jen pro pohledávky vykonatelné, avšak závěr tento vyplývá z předpisu Šu 374 ex. ř., v němž jsou vytčeny způsoby a druhy exekucí k zajištění pohledávek, dosud vykonatelnosti postrádajících, a mezi těmito vyjevovací přísaha uvedena není. Tato má býti jedním z posledních exekučních zákroků proti povinnému, když úplné uspokojení vymáhané pohledávky z přístupného jmění dlužníka se nezdařilo. Přihlíží-li se i ke zvláštní povaze vyjevovací přísahy, vynucující na dlužníku pravdivé přiznání majetku, nemůže býti pochybnosti o tom, že zákonodárce měl důležitý důvod pro to, by tohoto exekučního prostředku, dlužníka těžce se dotýkajícího, nebylo použito k vymáhání peněžitých pohledávek, o jichž oprávněnosti dosud ani právoplatně nebylo rozhodnuto. Z toho plyne, že po bezvýslednosti exekuce zjišťovací není přípustnou vyjevovací přísaha po rozumu Šu 47 odstavec druhý ex. ř.

Čís. 3584.

Porušení předpisů Šu 432, odstavec druhý a 447 c. ř. s. není o sobě důvodem zmatečnosti podle Šu 477 čís. 4 c. ř. s.

I v řízení na vyklizení najatých místností bez předchozí soudní nebo mimosoudní výpovědi platí kratší lhůty Šu 575, odstavec první c. ř. s.

(Rozh. ze dne 5. března 1924, R I 162/24.)

Rozsudek, jímž bylo procesním soudem první stolice vyhověno žalobě na vyklizení najatých místností, byl doručen žalovanému dne 15. ledna 1924. Odvolání žalovaného, podané na poštu dne 29. ledna 1924 odvolací soud odmítl. D ů v o d y: Žalující strana domáhá se žalobou výroku, že žalovaní jsou povinni, vykliditi a žalující straně odevzdati místnosti v jejím domě najaté proto, že musí pronajaté stavení znovu stavěti; domáhá se tudíž žalující strana zrušení nájemní smlouvy podle Šu 1118 obč. zák. Ježto zkrácení lhůty v Šu 575 c. ř. s. nevztahuje se toliko na žaloby, uvedené v Šu 567 c. ř. s., t. j. na žaloby, spojené s výpovědí, nýbrž i na žaloby, jimiž jest se domáháno zrušení nájemní smlouvy bez předchozí soudní nebo mimosoudní výpovědi,